

Open brieven aan...

meermens

Schrijver: Bram Verstappen
Meer info op **www.meermens.be**
Coverontwerp: UitJeErvaring
Foto achterzijde: Sophie Adam
ISBN: [9789403636634](https://www.isbn-international.org/number/9789403636634)
© Bram Verstappen
UitJeErvaring 2021

Open brief aan *Liefde*

*B*este Liefde

Welkom, welkom, welkom! Ik kan je niet genoeg vertellen hoe blij ik ben dat jij eindelijk de weg terug hebt gevonden naar mijn angstige hart! Ik weet het wel, het is grotendeels mijn schuld dat het zo lang duurde.... Ik nodigde je niet meer uit, ik liet je niet meer toe in mijn leven.... Zo zijn we wat van elkaar vervreemd, het spijt me. Maar toen ik vandaag ineens voelde hoe Liefde door mijn aderen vloaide, mijn buik kriebelde van binnenuit, hoe je mijn hartslag de hoogte in liet gaan, mijn hoofd liet tolleren en mijn gedachten verlichtte, toen wist ik plotsklaps hoe hard ik je had gemist, Liefde. Ach, wat heb ik je zo ongelooflijk hard gemist!

Het voelde surreëel om jou weer te voelen, om jou na al die tijd weer bij me te hebben. En ik weet niet goed hoe je weer bij mij terecht bent gekomen. Heb ik dan toch mijn hart opengesteld? Liet ik eindelijk weer warmte toe in mijn leven? Of ben je gewoon meegekomen met haar? Liet jij je dragen op haar wondermooie schouders? Bracht zij je mee? Had zij een teveel aan Liefde en besloot ze om jou met mij te delen? Ik weet het niet.... En eerlijk gezegd maakt het mij ook allemaal niet uit. Ik weet enkel dit: jij bent er, zij is er, ik ben er. En dat is perfect zo. Meer wil ik niet. Meer kan ik niet wensen. Het voelt zo juist aan!

Je bent niet te verklaren, Liefde, jij bent zoiets dat niemand precies kan definiëren, maar waarvan iedereen wel exact kan zeggen wanneer het er is. En jij bent er! Ik voel het, ik weet het zeker, jij bent er! Toen ik haar vandaag zag staan voelde ik hoe je eerst nog aarzelend en schoorvoetend je weg zocht naar mij, alsof je bang was om voor een gesloten deur te staan. Maar Angst is een slechte raadgever, dat weet je toch? Dus ik ben blij dat je hebt aangeklopt, dat je binnen bent gekomen, dat jij je kon nestelen in de warme omhelzing van mijn hart, net zoals zij zich nestelde in de warme omhelzing van mijn armen. Toen ik haar hand voelde op die van mij, kreeg ik een gevoel alsof de zomer begon. Toen ze hem streelde, kreeg ik een gevoel alsof die zomer mooier was dan welke voorgaande dan ook. En toen ze me kustte, Liefde, toen voelde ik hoe die zomer zou blijven duren! Een prachtige zomer: zij, ik en onze ontluikende Liefde.

Voel jij het ook? Voelt zij het ook? Dat moet haast wel. Ik las het in haar ogen, in de manier waarop ze naar me keek, de manier waarop ze lachte, waarop ze reeds uitkeek naar ons weerzien, hoewel ik nog niet eens vertrokken was. Dit is pure Liefde, Liefde, ik weet het gewoon! Alles in mijn lichaam schreeuwt het uit van gelukzaligheid, alsof ik in een roes vertoef die me op automatische piloot voortstuwt naar ons volgende samen zijn. Loop ik te hard van stapel? Geen idee. En om eerlijk te zijn, kan het me op dit moment ook niet schelen. Het voelt zo heerlijk!

En nu ik je hier deze brief schrijf, dwaalt maar één gedachte rond in mijn hoofd: de gedachte aan haar. Ik kan amper wachten om haar terug te zien, om al die prachtige gevoelens terug te krijgen die met jou gepaard gaan, Liefde, en om die gevoelens met haar te kunnen delen. Dat verlangen geeft me Hoop, op dit eigenste moment fluistert het me toe dat wat zij en ik hebben uniek is en met niets te vergelijken valt.

Bedankt daarvoor.

Hoogachtend

meermens

Open brief aan Geborgenheid

*B*este Geborgenheid

Met dit schrijven zou ik je graag enkele zaken meedelen waar ik het niet helemaal mee eens ben. De voorbije jaren was jij een variabele factor in mijn leven. Je kwam en ging naar eigen goeddunken, je nam me in beslag wanneer het je goed uitkwam en verdween daarna even snel als je gekomen was. Steevast liet je die Onzekerheid, die Twijfel achter in mijn hart. Ik stelde me vragen bij je manier van werken, ik vreesde dat ik je nooit meer terug zou zien. En dan plots, als een donderslag bij heldere hemel, was je daar weer. Gewoon, zonder iets te zeggen stond je voor mijn deur. En hoe hard ik je ook probeerde buiten te houden, telkens weer slaagde je erin te blijven volhouden tot ik toegaf en je opnieuw binnen liet.

Het afgelopen jaar leerde ik je plaatsen, Geborgenheid, en ik legde me erbij neer dat je er soms was, soms niet, als een getrouwd koppel dat elkaar niet meer liefheeft, maar elkaar gewoon 'verdraagt'. Zo was jij in mijn leven aanwezig. Ik tolereerde jouw aanwezigheid en jij leerde je plaats kennen binnen mijn denkwereld. Zo schoten we goed op, jij en ik, zo kwamen we overeen....

Voor een poosje toch....

Want ineens besloot je om in een onbewaakt moment terug te keren. Ik zat gewoon naast haar, Geborgenheid, gewoon zoals mensen dat doen. Communicerend, lachend, pratend.... En plots was je daar, als een geniepige onderkruipster kroop je onder mijn huid, door mijn aderen, naar mijn hart. Sterker dan anders, merkte ik, dwingender en zeker van je stuk. Je bewoog mijn lichaam, je stuurde mijn armen aan. Als ze mijn ogen had kunnen zien, had ze ongetwijfeld de wanhoop gelezen die erin schuil ging, de Angst die ik voelde omdat ik je niet tegen kon houden. Je legde mijn lichaam tegen dat van haar, je liet me opkrullen als een klein kind dat wil tonen hoe graag het iemand ziet. Mijn adem stokte in mijn keel, ik probeerde je te verbannen, je buiten te sluiten, je de baas te zijn.... Maar ik voelde hoe mijn pogingen teniet werden gedaan door jouw sterke aanwezigheid.

En net toen ik het wilde uitschreeuwen, toen ik je woedend wou bevelen mij met rust te laten... toen legde ze haar hand op die van mij.... En ik kalmeerde.... Ik voelde hoe je door mijn linkerarm heen stroomde om ons met elkaar te verbinden. Tijdelijk, dat wist je wel, maar gemeend. Dat gebaar waarmee ze me wou zeggen: ik ben er voor je, ik sta je bij, ik heb je lief....

Met deze reden schreef ik een brief aan jou, Geborgenheid, om te zeggen hoe ik je verachtte, maar hoe ik je sinds dat moment koester en dankbaar ben. Het moment dat we met z'n drietjes deelden: jij, zij en ik. Dat moment geeft me nog steeds Hoop, op dit eigenste moment fluistert het me toe dat wat zij en ik hebben uniek is en met niets te vergelijken valt.

Bedankt daarvoor.

Hoogachtend

meermens